

A Fővárosi Ítéltábla Dr. Vágó György ügyvéd (fél címe.) által képviselt I.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) I. rendű, kk. II.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) II. rendű, kk. III.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) III. rendű, IV.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) IV. rendű és kk. V.rendű felperes neve(II.rendű felperes címe) V. rendű felpereseknek Dr. Jászter Tímea jogtanácsos által képviselt K.B.Zrt. (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. november 12. napján kelt, 12.P.20.151/2012/56. számú ítélete ellen az alperes 57. sorszám alatt és a felperesek Pf.3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és az alperest a felpereseknek külön-külön 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint tőkeösszeg és 150.000 (Százötvenezer) forint ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezi. Az alperest terhelő kereseti illeték összegét 1.080.000 (Egymillió-nyolcvanezer) forintra felemleri, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek egyenként 12.500 (Tizenkettőezer-ötszáz) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes 400.000 (Négyszázezer) forint fellebbezési és 200.000 (Kétszázezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket külön felhívásra az államnak megfizetni. A felperesek személyes költségmentessége folytán 240.000 (Kétszáznegyvenezer) forint fellebbezési és 180.000 (Száznyolcvanezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte (a perben korábban II. rendű alperesként eljáró) alperest, hogy fizessen meg az I., II., III., IV. és V. rendű felpereseknek fejenként 2.000.000 forint tőkét, ennek 2010. június hó 21. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá fejenként 100.000 forint + áfa összegű perköltséget. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt összesen 600.000 forint eljárási illetéket, azzal, hogy az ezt meghaladó eljárási illetéket és az állam által előlegezett költséget az állam viseli.

A tényállásban megállapította, hogy az I. rendű felperes és R. S. 1996. június 16. napjától éltek élettársi kapcsolatban, amelyből négy közös gyermek született, akik a jelen per II-V. rendű felperesei. R. S. 2008. november 30. napján munkahelyére igyekezve egy személygépkocsi

utasaként közúti balesetet szenvedett, amelynek során olyan súlyos sérülések érték, hogy a helyszínen életét vesztette. A büntető bíróság a gépkocsi vezetőjét a közúti baleset okozása vétségének vádjá alól bizonyítottság hiányában jogerősen felmentette.

A felperesi család a baleset időpontjában a T., R.u. 16. szám alatti ingatlanban lakott, amely a szülők tulajdonában állt. Az édesapa tulajdonrészét egymás közt egyenlő arányban a törvényes öröklés rendje szerint a gyermekek szerezték meg azzal, hogy a hagyatékot 200.000 forint temetési költség, az ingatlant az F. J. javára 3.800.000 forint és a Magyar Állam javára 2.600.000 forint erejéig jelzálogtartozás terheli. A felperesek 2009 januárjában az I. rendű felperes édesanyjához költöztek, ezt követően az I. rendű felperes esetenként teljesített fizetést az F. felé, de 2010. április 28. napján a jelzálogbank a kölcsönszerződést felmondta.

Az I. rendű felperest élettársa halála mind érzelmileg, mind anyagilag igen súlyosan érintette, gyermekeit egyedül neveli. II. rendű felperes neve II. rendű felperes a baleset idején 11 éves volt, a 2008/2009 tanévben iskolai tanulmányait C.-en végezte, eredménye alapján felzárkóztatásra szorult, gyenge, illetve közepes tanulmányi eredményt ért el. Kézügyessége, kreativitása élvonalbeli, szerény, zárkózott, visszahúzódó gyermek. Magatartása példás, szorgalma jó. III. rendű felperes neve III. rendű felperes a baleset időpontjában 6 éves volt. Nevelőivel tisztelettudó, de nehezen megnyíló gyermek, magatartása példás. A humán tárgyakból közepes eredményt ért el, készségtárgyakból jó. R. I. L. IV. rendű felperes 2008 novemberében 4 éves volt. Visszahúzódó, csendes, zárkózott gyermek. A halálesetet követően tevékenységekbe egyáltalán nem, később csak biztatásra kapcsolódott be. V. rendű felperes neve V. rendű felperes a balesetkor 2 éves volt. A lánygyermekek a többi gyermekkel az óvodában nem keresték a kapcsolatot, mással nem kommunikálnak, egymáshoz azonban igen ragaszkodnak. Hozzá tartozójuk halálát a felperesek mély fájdalommal élték át, ugyanakkor klinikai szintű pszichiátriai tünetek egyikükönél sem voltak észlelhetők. A gyászélményt feldolgozták, az I. rendű felperes szülei és testvérei segítségével a családot működteti, de párkapcsolatot azóta sem alakított ki. Pszichológus által nyújtott támogatást a felperesek nem vettek igénybe.

R. S. jövedelme többnyire kőművesként elért bevételeiből származott, amely után azonban nem adózott. A személyi jövedelemadó bevallásának alapját képező éves jövedelme 2007-ben 59.166 forint, 2008-ban 486.055 forint volt. Az I. rendű felperes éves jövedelmét 2007-ben a 815.045 forint GYED képezte, ez a következő évben 1.080.179 forintot jelentett. Munkaviszonyban az I. rendű felperes 2003. június 19. és 2008. február 9. között állt, ezt követően 2008. november 13. napjáig álláskeresési járadékban részesült. 2007-ben az élettársak 23.400 forint, a következő évben 93.600 forint önkormányzati lakásfenntartási támogatásban részesültek.

A balesetet követően a felperesi család a t.-i önkormányzattól különféle kedvezményekben, lakásfenntartási támogatásban részesült. 2008-ban a felperesek összjövedelme 1.659.834 forint, az egy főre eső jövedelem 276.639 forint volt. 2009-ben összjövedelmük 1.397.300 forintot tett ki, ami egy főre vetítve 279.460 forintot jelentett. 2010-ben összjövedelmük 1.474.260 forintnak felelt meg, ez személyenként 294.852 forint jövedelmet eredményezett, ami meghaladja a balesetet megelőző egy év személyi jövedelemadó alapját képező átlagjövedelmet.

A felperesek a balesetet szenvedett gépkocsi üzemben tartójának kötelező gépjármű felelősség biztosítási szerződése alapján 2010. június 21. napján az alperesi biztosítónál terjesztettek elő kárigényt. Vagyoni és nemvagyoni kárait összesen 65.000.000 forintban jelölték meg. A kárrendezési eljárásban az I. rendű felperesnek 1.500.000 forint, a kiskorú felperesek részére személyenként 1.000.000 forint nemvagyoni kártérítés került átutalásra, utóbbiak gyámhivatali fenntartásos letétbe kerültek.

A felperesek módosított keresetükben kérték az alperest kötelezni, hogy fizessen meg az I. rendű felperes részére 3.500.000 forint, a II-V. rendű felperesek javára pedig személyenként 4.000.000 forint nemvagyoni kártérítést és ennek 2008. december 1. napjától számított törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezen túl 2008. november 30. napjától a II-V. rendű felperesek nagykorúságukig havi 10.000 forint tartáspótló járadékra is igényt tartottak.

Az alperes helytállási kötelezettségét nem vitatta, de 30%-os károsulti közrehatás alkalmazását indítványozta. Álláspontja szerint a már teljesített összegeken túl a felpereseket többlétevényállási elem hiányában további kártérítés nem illeti meg. A kamat kezdő időpontját 2010. június 21. napjától kérte megállapítani. A vagyoni kárelemek vonatkozásában a hat hónapnál régebben lejárt részletek elévülésére hivatkozott, de annak okán is a követelés elutasítását kérte, hogy a perbeli balesetet követően magasabb volt az egy főre jutó jövedelem összege, mint annak előtte, így alaptalan a tartáspótló járadék iránti igény.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét a jogalap és az összecszerűség tekintetében részben megalapozottnak találta. Döntését a Ptk. 76. §-ára, 84. § (1) bekezdés e) pontjára, 340. § (1) bekezdésére, 345. § (1) és (2) bekezdésére, 355. § (1) bekezdésére, továbbá a 190/2004. (VI. 18.) Korm. rendeletre alapította.

Rögzítette, miszerint a balesetben részes gépkocsi üzembentartója az alperessel állt kötelező gépjármű felelősség biztosítási jogviszonyban, ekként a felperesek a felhívott kormányrendelet 8. § (1) bekezdése, azaz a törvényi engedmény alapján közvetlenül a biztosítóval szemben érvényesíthettek igényt. Ezt egyébként az alperes sem vitatta. A károsulti közrehatás kapcsán rámutatott, hogy e körben a bizonyítás a biztosító társaságot terhelte. Mivel azonban a felperesek 20%-os közrehatást elismertek és az alperesnek e körben bizonyítási indítványa nem volt, ezért a kár bekövetkeztében való közrehatási arányt az eljáró bíróság a károsultra kedvezőbben 20-80%-ban határozta meg.

Kitért rá, hogy jogrendszerünk komplex módon védi a házasság és a család intézményét, jogellenes megsértésük kártérítési kötelezettséghez vezet. Ezért elvetette azt az alperesi érvelést, hogy elhúzódó gyászreakció hiányában a felperesek további nemvagyoni kártérítésre nem jogosultak. A balesetben meghalt személy gyermekeinek és élettársának sérült a teljes családban éléshez fűződő alapvető személyiségi joga. Az I. rendű felperes élettársa halálát követően a négy kiskorú gyermek ellátásával, gondozásával és nevelésével összefüggésben felmerülő anyagi és pszichés terheket társ nélkül viseli, belső erőforrásait mozgósítva a gyászreakció lezajlását követően anyai feladatait ellátja, családja segítségével gyermekeiről gondoskodik, ez mindenképpen kárként értelmezhető. A II-V. rendű felperesek elveszítették az édesapjukat, a baleset a gyermekeket megfosztotta az apa-gyermek kapcsolat kialakításának lehetőségétől is. A IV. és V. rendű felperesek beszédhibája és a káresemény között az oksági kapcsolat nem nyert bizonyítást. Indokolása szerint a kiskorú felperesek vonatkozásában különbséget tenni az édesapjuk elvesztésével összefüggésben felmerült kár vonatkozásában méltánytalan lenne tekintve, hogy élethelyzetük megváltozása, a bensőséges apa-fiú, apa-leány kapcsolat kialakításának ellehetetlenülése valamennyiüket egyformán súlyosan érintette. Utalva a BDT.2005.1285. számú döntésre kifejtette, hogy a nemvagyoni kártérítés tekintetében a kármegosztás kizárt.

Minderre tekintettel valamennyi felperes javára további 2.000.000 forint nemvagyoni kártérítés megfizetésére kötelezte az alperest, azzal, hogy a kiskorúaknak fizetendő összegeket gyámhatósági fenntartásos letétbe kell helyezni. A késedelmi kamat kezdő időpontját az alperesi álláspontot

elfogadva, a Kormányrendelet 8. § (5) bekezdése alapján határozta meg. E szerint ugyanis a káreseményt 30 napon belül kell bejelenteni, mert ennek elmulasztása esetén a késedelmes teljesítés jogkövetkezményei a biztosítóval szemben nem alkalmazhatók. Minthogy menthető okra a felperesek nem hivatkoztak, ezért a kamatfizetési kötelezettséget 2010. június 21. napjától kezdődően írta elő.

A vagyoni kárelemek vonatkozásában utalva a Ptk. 358. § (1)-(3) bekezdéseire arra az álláspontra helyezkedett, hogy mivel a nem adózott jövedelem nem képezheti kártérítés alapját, az adózott jövedelem vonatkozásában viszont megállapítható, hogy a káreseményt követően a felperesek egy főre jutó jövedelme nem csökkent, így a tartáspótló járadék megállapítása iránti kereset nem foghatott helyt.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett, a felperesek pedig csatlakozó fellebbezéssel éltek.

Az alperes fellebbezése a döntés részbeni megváltoztatására és a marasztalási összegnek valamennyi felperes esetében 500.000 forintra és kamatára való leszállítására irányult.

Érvelése szerint ellentmondás feszül az ítélet rendelkező része és indokolása között. Egyrészt rögzíti, hogy a kiskorú felperesek részére már személyenként 1.000.000 forint teljesítésre került (5. oldal), de később ezen összeget figyelmen kívül hagyja (8. oldal). Téves mérlegelés alapján jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felpereseket egyenként további 2.000.000 forint nemvagyoni kártérítés illeti meg. Az ítélet egyértelműen rögzíti, hogy klinikai szintű pszichiátriai tünetek a felpereseknél nem merültek fel, a gyászeseményt feldolgozták, pszichológusi támogatást nem vettek igénybe. E körben egyéb bizonyított körülményt az ítélet nem rögzített és nem adta indokát, hogy mit és milyen módon mérlegelt, ezzel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 206. és 221. §-ait. A határozatból az sem tűnik ki, hogy mi módon vette figyelembe az elhunyt 20%-os mértékű közrehatását, holott a bírói gyakorlat egységes abban, hogy ennek értékelése a nemvagyoni kárigény összegének megállapításakor is indokolt. Ezért a már teljesítetten túl felperesenként további 500.000 forint megfizetése lehet indokolt.

Az alperes csatlakozó fellebbezésre tett észrevétele a felperesek által támadott körben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felperesek csatlakozó fellebbezése az ítélet részbeni megváltoztatásával a nemvagyoni kártérítés keresetük szerinti megítélésére és a kamat kezdő időpontjának 2008. december 1. napjában való megállapítására irányult.

A néhai társ/szülő elvesztése emocionálisan is megviselte a felpereseket, súlyos terheket ró a család minden tagjára, leginkább az I. rendű felperesre és az idő haladtával a II. rendű, s majdan a III. rendű felperesre is. Az I. rendű felperest néhai társa elvesztése materiálisan és érzelmileg egyaránt súlyosan érintette, családi segítségre szorult, mert nem bírta egyedül feldolgozni a kialakult helyzetet, ellátni az anyai szerepet. Egy ideig gyógyszert is szedett, s csak saját belső tartalékainak rendkívüli mozgósítása nyomán tudta a család életét megszervezni. Külön problémát jelentett az is, hogy a néhai kieső jövedelmének pótlását biztosítania kellett. Az a tény, hogy R. S. jövedelme nem adózott kereset volt és e körben vagyoni kártérítés nem érvényesíthető, ki kell hasson a nemvagyoni kártérítés összegére. Az I. rendű felperes párkapcsolata, szerelmi élete jelentősen beszűkült, érzelmileg kiszolgáltatottá vált, átlagon felüli energiával igyekszik konvencionálisan viselkedni. Életvitelében nem vitatottan súlyos változás következett be, párja hiányában olyan terhelés jelentkezik, ami az addigi életmódjának folytatását lehetetlenné, munkába állását pedig gyakorlatilag kilátástalanná teszi. A hátralévő életére kiható többletterhek a nemvagyoni kártérítés összegének meghatározásakor is elsődleges jelentőséget kell, hogy nyerjenek.

A néhai halálával sérült a felperesek családban való nevelkedéshez, családi együttéléshez való joga. A gyermekek édesapjuk elvesztésével nem korrigálható hátrányt szenvedtek el, egész további életükre kiható sérelem érte őket. Különösen hátrányos, hogy a gyermekek igen fiatalon szenvedték el a veszteséget. Az apáról való emlékkép, emocionális kötődés ellenére a későbbi pszichés fejlődésben az apa hiánya hátrányt jelent mind a szocializálódás folyamatában, mind a viselkedésminták elsajátításában. Az V. rendű felperes a baleset idején csupán két éves volt, így emlékképpel az apáról egyáltalán nem rendelkezik, ezért az apa hiánya személyiségfejlődésében a testvéreinél súlyosabb hátrányt jelent. Az apa hiánya különösen a mindennapokban bír jelentőséggel, hiszen nincs már, aki a család anyagi biztonságát, egzisztenciális létét biztosította és megbomlott a család belső egysége is. Hangsúlyozták, hogy a hozzátartozó elvesztésekor az vizsgálendő, hogy a káresemény milyen hatást gyakorolt a hátramaradottakra. Utalva a BH.1992.318. számú jogesetre hivatkoztak rá, hogy kiskorú gyermek esetén a szülők elvesztése olyan pótolhatatlan veszteség, ami minden további hátrány igazolása nélkül kártérítési kötelezettséget keletkeztet. A felpereseknél a veszteség hátrányos életmódbeli, illetőleg személyiségváltozást eredményezett, ezért nem eltűzött a felperesek további nemvagyoni kártérítés iránti igénye. Támadták az elsőfokú ítéletet a kamatfizetés kezdő időpontja körében is, mert megítélésük szerint egyértelműen a Ptk. 360. § (1) bekezdésének alkalmazása a helyes, ekként a kamat 2008. december 1. napjától esedékes.

A másodfokú bíróság a határozatot korlátozottan bírálhatta felül. A fellebbezések nem támadták a döntés járadék igényt elutasító rendelkezését, valamint a felpereseknek megítélt nemvagyoni kártérítést személyenként 500.000 forint erejéig. Ezért ebben a részében az ítélet jogerőre emelkedett.

Az alperes fellebbezése nem alapos, a felperesek csatlakozó fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellően feltárta, abból helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felpereseket a hozzátartozójuk idő előtti elvesztése miatt elszenvedett hátrányok kompenzálására nemvagyoni kártérítés illeti meg, ugyanakkor a sérelem hozzávetőleges kiegyenlítésének mértéke körében a másodfokú bíróság a döntés részbeni megváltoztatására és az összeg felemelésére látott indokot.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A (4) bekezdés alapján kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Az elsőfokú bíróság kellő figyelemmel volt arra, hogy a nemvagyoni kártérítés az általános személyiségvédelem eszköze, alkalmazásának feltétele valamely személyiségi jog megsértése. A nemvagyoni károknak pénzbeli ellenértékük nincs, a kártérítésnek az a funkciója, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodjon, ami az elszenvedett sérelemért nagyjából egyenértékű, másnemű előnyt nyújt.

A másodfokú bíróság osztotta azt az elsőfokú bírósági és felperesi érvelést, hogy az élettárs elvesztése és a négy kisgyermekkel való egyedül maradása következtében az I. rendű felperes élethelyzete jelentős mértékben, hátrányosan megváltozott. Az adott esetben számolni kellett azzal, hogy az I. rendű felperest részben ellentétes nemű gyermekeivel kapcsolatban egyedül terhelik azok a szülői, nevelési feladatok, amiket a baleset nélkül az élettársával együtt tudott volna megoldani, és azt is szem előtt kell tartani, hogy a gyermekekkel az új párkapcsolat létesítésére, de talán a munkaviszony létesítésére is jóval kisebb az esélye. A II-V. rendű felperes élete végéig nélkülözi egyik szülőjét, bennük elmosódik, illetve a legkisebb leánygyermekben, aki a baleset idején még csak két éves volt ki sem alakul az apakép, nem rögzül az apai minta, problémáikkal a fiúk kizárólag csak külön nemű édesanyjukhoz fordulhatnak. A kialakult helyzet nem vitásan magában rejtheti a gyermekek személyiségtorzulásának a veszélyét, ami még nagyobb felelősséget ró az I. rendű felperesre. Emellett az sem elhanyagolható, hogy az I. rendű felperest terheli teljes egészében a családfenntartás feladata, amit korábban az apa látott el. Mindezek olyan hátrányok, amelyekre akkor is tekintettel kell lenni, ha nem volt elhúzódó gyászreakció és nem állapítható meg a felpereseknél kóros személyiségváltozás vagy pszichés zavar, mely körülmények bekövetkezése legfeljebb csak a nemvagyoni kártérítés összegszerűségének a meghatározása körében nyerhetne értékelést. Nem vitásan maradandóan sérült a család integritásához, a teljes családban éléshez fűződő, a Ptk. 76. §-ára visszavezethető való jog, az I. rendű felperes élettárs, a II-V. rendű felperesek végérvényesen édesapa nélkül maradtak és ez mindannyiuk közös életére közvetlenül és maradandóan kihatással van.

Ugyanakkor azt is értékelni kellett, hogy a felperesek a kezdeti nehézségek után viszonylag gyorsan alkalmazkodtak az új helyzethez, életük rendes mederbe terelődött, mindennapjaik a szokásosan felmerülő feladatok, problémák mellett zavartalanul zajlanak. Nem maradhatnak figyelmen kívül a balesetkori ár- és érték viszonyok, továbbá az sem, hogy a kialakult bírói gyakorlat hasonló jellegű jogsérelem esetében milyen mértékű, becslésen alapuló nemvagyoni kártérítést állapít meg. Az ítéletábra egyetértett azzal a csatlakozó fellebbezési érveléssel, hogy az elsőfokú bíróság által megfelelőnek talált - a pert megelőző teljesítéssel együtt az I. rendű esetben 3.500.000 millió, a II-V. rendű felperes esetében 3.000.000 millió forint - nemvagyoni kártérítés eltérést mutat a kialakult bírói gyakorlattól. Az alperes tévesen vélt ellentmondást felfedezni az ítéleti rendelkezés és az indokolás között, jóllehet arra helyesen világított rá, hogy a határozat 8. oldalán az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, mert a gyermekek a megítélttel együtt helyesen összesen 3.000.000 forintban részesültek a döntésre is figyelemmel. A felperesek tévedtek, amikor azzal érveltek, hogy mivel R. S. nem adózott jövedelme a vagyoni károk körében nem nyert értékelést, annak a nemvagyoni kártérítésnél kell szerephez jutnia. A jogszabályban előírt adózási kötelezettség kikerülésével megszerzett jövedelem ugyanis nem képezheti semmilyen kártérítés alapját.

Az eset összes körülményét a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint mérlegelve a Fővárosi Ítéletábra úgy ítélte meg, hogy az I. rendű felperest ért személyiségi jogi sérelem kiegyensúlyozására 4.500.000 forint, a II-V. rendű felperes esetében pedig 4.000.000 forint alkalmas. Beszámítva az alperes által a pert megelőzően az I. rendű felperesnek megfizetett 1.500.000 forintot, a II-V. rendű felperesek részére átutalt személyenkénti 1.000.000 forintot, valamint a fellebbezésben valamennyi felperes esetében elismert 500.000 forintot, az elnehezült élethelyzet hozzávetőleges kiegyenlítésére a felpereseket külön-külön további 2.500.000 forint nemvagyoni kártérítés illeti meg és erre az összegre az alperesi marasztalást felemelve az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. Az alperes fellebbezése tehát nem vezetett eredményre, a felperesek igénye a fentieket meghaladó részében szintén sikertelen volt.

A fellebbviteli bíróság nem talált indokot a késedelmi kamatra vonatkozó rendelkezés megváltoztatására. Alaptalanul támadták a felperesek az elsőfokú határozatot a kamat kezdő időpontja tekintetében. A másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy a sérelmet nem az alperes okozta, őt a kárt szenvedett gépkocsi tulajdonosával kötött kötelező gépjármű felelősségi szerződésből fakadóan terheli helytállási kötelezettség, így csupán attól az időtől eshet késedelembe és érvényesíthetők vele szemben a jogkövetkezmények, amikor a káreseményről ténylegesen értesül. Ennek időpontja pedig a perbeli esetben a felperesi bejelentés szerint 2010. június 21. napja volt. Ezért helyes érvek alapján határozta meg az elsőfokú bíróság a kamatkezdet időpontját. A másodfokú bíróság e körben csupán utal helyes indokaira annak szükségtelen megismétlése nélkül.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása miatt változott a pernyertesség-pervesztesség aránya, így a perköltség megállapításánál a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint kellett eljárni, valamint módosult a kereseti illeték viselése, ekként ebben a részében is megváltoztatásra került az elsőfokú ítélet.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A csatlakozó fellebbezés részbeni eredményességére tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdése folytán az alperes köteles megfizetni a felpereseknek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőtüköt ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján meghatározott munkadíjából áll.

A felperesek személyes költségmentessége és a per tárgyi költségmentessége okán le nem rótt csatlakozó fellebbezési és fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, 15. § (1) és (3) bekezdései, illetve 14 §-a szerint rendelkezett.

Budapest, 2015. január 27.

. Lesenyei Terézia s.k.

a tanács elnöke

Dr. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: